

Sygn. akt II Kzw 158/18

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Łomży II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Mieczkowska

po rozpoznaniu w sprawie **A. G.**

ukaranej za czyn z art. 66 § 1 k.w.

zażalenia wniesionego przez ukaraną

na postanowienie Sądu Rejonowego w Wysokiem Mazowieckiem II Wydziału Karnego

z dnia 19 października 2018 r. sygn. akt II W 509/17

w przedmiocie umorzenia grzywny i kosztów postępowania

na podstawie 437 § 1 k.p.k. w zw. z art.1 § 1 i § 2 k.k.w.

p o s t a n a w i a:

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z 19 października 2018 r. Sąd Rejonowy w Wysokiem Mazowieckiem w II Wydziale Karnym odmówił ukaranej A. G. umorzenia grzywny i kosztów postępowania.

Powyższe postanowienie zaskarżyła zażaleniem ukarana podnosząc, że jest osobą chorą, od dwóch lat korzystającą ze zwolnienia lekarskiego, nie pracującą i nieosiągającą dochodów. Wskazała nadto, że w innych sprawach została przez ten sam sąd zwolniona od kosztów.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Zażalenie ukaranej nie zasługuje na uwzględnienie.

Jak wynika z akt sprawy II W 509/17 wyrokiem Sądu Rejonowego w Wysokiem Mazowieckiem z 27 marca 2018 r. ukaranej wymierzono grzywnę w wysokości 200 zł, zasądzone od niej na rzecz Skarbu Państwa 30 złotych opłaty oraz 100 złotych z tytułu zryczałtowanych wydatków postępowania. Orzeczenie to utrzymał w mocy sąd odwoławczy, który w wyroku z dnia 19 lipca 2018 r. (IIKa 169/18 W) również zasądził od ukaranej na rzecz Skarbu Państwa 30 złotych opłaty oraz 50 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków za postępowanie przed sądem drugiej instancji.

Dywagacje skarżącej w kwestii tego, czy zasadnie obciążono ją kosztami postępowania nie podlegają obecnie ocenie sądu, gdyż rozpoznając zażalenie w postępowaniu wykonawczym, nie jest on uprawniony do kontroli prawomocnych orzeczeń, wydanych uprzednio w postępowaniu jurysdykcyjnym.

Odnosząc się natomiast do zaskarżonego orzeczenia zauważyć trzeba, że ustawodawca dopuszczalność umorzenia należności sądowych uzależnił od ustalenia, że skazany (ukarany) z przyczyn od niego niezależnych, nie może ich uiścić, a ściągnięcie ich

w inny sposób okazało się niemożliwe lub niecelowe (art. 51 k.k.w. i art. 51k.k.w. w zw. z art. 206 § 2 k.k.w.). Jednakże użyte w powołanym przepisie stwierdzenia: „w szczególnie uzasadnionych wypadkach” – do instytucji umorzenia w części oraz „wyjątkowo” – do umorzenia w całości, jednoznacznie wskazują, że muszą zajść okoliczności nadzwyczajne, z powodu których, mimo prawomocnych orzeczeń, kara i zasądzone koszty miałyby być niewykonywane.

Ocena argumentacji wniosku, a następnie wniesionego przez ukaraną zażalenia pod kątem ustawowych przesłanek umorzenia należności, jest faktycznie niemożliwa. Zasadnie zatem sąd pierwszej instancji uznał, że uwzględnienie wniosku byłoby przedwczesne. Z akt wynika, że ukarana nie posiada nikogo na utrzymaniu i jest właścicielką dużego gospodarstwa rolnego. Natomiast w kwestii kondycji i możliwych do osiągnięcia z niego dochodów, brak jest jakichkolwiek informacji. Także nieudokumentowana została sytuacja zdrowotna ukaranej, co uniemożliwia ocenę jej uciążliwości i ponoszonych na leczenie kosztów. Podkreślić tymczasem należy, że w postępowaniu wykonawczym ciężar dowodowy w zakresie składanych wniosków spoczywa na skazanym (ukaranym), który jako strona postępowania może je składać, ale jest obowiązany do uzasadnienia zawartych we wniosku żądań w stopniu umożliwiającym jego rozpoznanie, w szczególności do dołączenia odpowiednich dokumentów – por. art. 6 § 1 i 2k.k.w. Ponieważ powinności tej skarżąca nie sprostала, za trafne należało uznać stanowisko sądu pierwszej instancji odmawiającego na obecnym etapie postępowania wykonawczego umorzenia należności.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak wyżej.